

Cerkveni Glasbenik

Glasilo Cecilijinega društva v Ljubljani.

Izhaja po enkrat na mesec in velja za celo leto z glasbeno prilogo vred 5 kron,
za cerkve ljubljanske škofije 4 krone, za dijake 3 krone.

Uredništvo in upravništvo: Pred Škofijo št. 12, 1. nadstr.

Cerkvena pesem.

(Pri XV. občnem zboru Cec. društva za ljubljansko škofijo dne 10. avgusta 1911.
govoril p. Hugolin Sattner.)

(Dalje.)

3. Poleg dogmatike in morale ima tudi ascetika svoje zahteve do cerkvene pesmi. Askeza se kaže v samozatajevanju, mrtvičenju, pokori. Mi nismo še v nebesih, na zemlji smo, pripadamo vojskovalni cerkvi, tedaj je pokora naš delež; skrivnosti Kristusovega trpljenja, skrivnosti križa morajo čistiti našo dušo in nas po potu pokore voditi v večno poveličanje.

a) Pozitivno mora tedaj cerkvena pesem izražati le ona čustva, katera naj po želji sv. cerkve med božjo službo napolnjujejo naša srca. Cerkev želi, da se verniki s premišljevanjem pesniškega besedila zatope v liturgijo, v mistiko cerkvenega leta in da se v nas dovrši delo opravičenja, počenši s strahom božjim, končavši s popolno ljubeznijo do Boga.

b) Negativno se mora cerkvena pesem varovati vsega, kar je v protislovju z duhom zatajevanja in žrtve, n. pr. prazne besede, smešni izrazi, nebrzdano veselje.

4. Estetika goji v nas čut lepote in nas nagiba hrepeneti po viru lepote, ki je Bog sam. Cerkvena pesem naj slavi Boga na najpopolnejši način, zato se tirja od cerkvene pesmi dobra koncepcija, obvladanje in idealiziranje snovi, popolna oblika in tehnika v ritmu in rimah, enotnost v mislih in besedah, ideji in obliki.

Cerkvena pesem pa ne sme vsebovati ničesar, kar nasprotuje zakonom estetike, n. pr. pomanjkanje celokupnosti, protislovja, gola zunanost brez notranje vsebine. — Besedilo, ki je zastarelo, ali pa vsled nerodnih novotarij izgubilo notranjo silo, naj se osnaži rje, kakor tudi modernega firneža, tako, da bo jezik pravilen, vendar ohranjena prvotna naivnost in ljudski značaj.

Kako je tedaj z našimi pesnimi? Večina, kar se rabi dandanes, je iz Jeran-Praprotnik-Volčič-Potočnik-Dolinarjeve dobe. Nekatere so jako dobre, druge so medle, prazne, sentimentalne. Najboljše besedilo, kar ga

mernega. Hudó bi jim moralo biti, vsako nedeljo in praznik poslušati nerodno orgljanje in trivialno petje. Ali res ne smemo pridigovati nič drugega, kakor: Poboljšajte se, drugače vas bo vse škrat vzela? — Ali res ne smemo imeti boljšega kinča na oltarjih, kakor papirni nakit? — Ali ljudje res ne prenesó boljšega petja kot romarske pesmi? — Povsod napredek, samo cerkveni skladatelj ne sme naprej. Slovenska umetna pesem se je v novejšem času dvignila tako visoko, da se sme na stran postaviti skladbam največjih národov, po mnenju nekaterih pa naj bi bili pesem na paši in cerkvena na isti višini! Jeli cerkev še gojiteljica umetnosti? Dà, še zmirom, zato ostanemo pri svojem stremljenju. Nikomur ne branimo skladati ljudske pesmi, ako mu je Bog dal zato potrebnega darú; tudi mi jih bomo zlagali, a obenem bomo skrbeli za umetno pesem.

Boljše stremljenje ima pa tudi v vrsti organistov sovražnike; zakaj? Ker nimajo izobraženih zborov, presložni so in ljubši bi jim bilo, da ni nikoli latinske maše, da se venomer poje ljudska pesem.

(Dalje prih.)

Praktične opazke

k Anton Foersterjevi teoretično-praktični klavirski šoli.

(Sestavil avtor.)

(Dalje.)

LV. Molškale naj se vadijo na dva načina; imamo namreč harmonično in melodično molškalo (glej razpravo o tem v šoli str. 110!) Kdor se hoče temeljito, teoretično in praktično izvežbati v klavirski igri, naj vestno in vstrajno vadi vse molškale in k temu potrebne vaje, da se v igri čim višje povspe.

120. Tu začni učence igrati najprej harmonično in melodično molškalo po št. XXIX. *b.* in *c.* („a“ se izpusti), potem triglasne trizvoke št. XXXII., k temu št. 76. s tem razločkom, da bo četrti akord „dur“, drugi pa vsi „mol“, kar zahteva značaj molškale. Zdaj se igrajo še 4-glasni akordi, pri-
stavljeni k vsaki škali slehernega moltona (vaja LV.), in sicer skupno, kakor stoje, potem pa tudi razloženo, kakor so zaznamovani pri dur-tonih od št. XXXIII. do XLIV. Priden učence si je že napisal po našem nasvetu št. 76. za sedem raznih tonov, istotako naj izpiše tudi vse zdaj omenjene razložene akorde ali v *C*-dur, ali pa, kakor stoje v šoli, v raznih tonih, da jih more hitro posneti za zahtevani ton. Celó zdaj označeno vrsto vaj mora učence izdelati tudi pri vsakem novem moltonu.

121. Prelaganje leve roke čez desno in arpedža; najvišji ton vsake harmonije se primerno izrazi.

LVI. Nove vaje za vse dur- in moltone; naj se za zdaj igrajo *C*-dur in *A*-mol, pozneje naj se pristavljajo k vsakemu novemu moltonu in njegovemu paralelnemu durtonu!

LVII. Izjeme prstnega reda z ozirom na palec in črno tipko.

122. „Glissando“ se izvršuje hitro, a bolj mirno. Pod zadnjim akordom predzadnjega takta manjka „Ped.“

123. Z molovimi skladbami se vrstijo zdaj tudi durove skladbe raznega značaja.

124. *E*-mol: Vse vaje po opazkah k št. 120 in LVI. Več nepotrebnih križcev pred „f“ se zбриše, saj je „fis“ predpisan.

125. V začetku manjka „p“; dve majhni noti v 13. taktu sta napačno narobe natisnjeni.

126. *D*-mol: Vaje po opazkah k št. 120. in LVI. V 1. taktu se izbriše „1“ za najvišjo noto „a“, in se pripiše „4“ za naslednjo noto „f“.

LVIII. Vseh 5 prstnih vaj igra učencec tudi v drugih durtonih.

127. in 128. *G*-mol: Vaje po opazkah k št. 120 in LVI.

LIX. Novi akordi, dominantni (glavni) in zmanjšani septakordi se vadijo v štirih svojih podobah v vseh tonovih načinih, in sicer se najde glavni septakord lahko na dominantni (kvinti) v duru in molu, zmanjšani septakord pa na septimi v molu. Razvez teh disonančnih akordov je povsod na toniki, to je primi, pri glavnih septakordih: dur (tudi mol), pri zmanjšanih mol (tudi dur). Kakor smo vadili dozdej trizvoke št. LVI. pri vsakem novem tonu, tako moramo zdaj k vsem vajam pristavljati najnovejšo vajo s četverozvoki; in sicer moramo najprej zaporedoma vaditi vse zmanjšane četverozvoke iz nam že znanih moltonov *A—E—D—G*, poleg teh pa dominantne četverozvoke iz paralelnih durtonov teh imenovanih moltonov, namreč iz *C—G—F—B*. Na 4. vrsti manjka zadnji vaji zaznamovanje „g“, na 5. pa pri septakordu iz „ees“ naj je temeljni ton „ges“, ne pa „g“.

129. Vaja glavnih septakordov v njihovih podobah; igra se na 4 razne načine.

130. Spremljanje zahteva v levi roki lahkoten udar.

131. *H*-mol: Vaje po opazkah k št. 120. in LVI. ter št. LIX. V 2. delu „Predigre“ manjka v 1. taktu drugi noti „g“ v levi roki križec, v 4. taktu za desno roko po polovni noti „d“ ligatura, v predzadnji vrsti te strani manjka v 4. taktu za desno roko ligatura med obema „g“.

132. *C*-mol: Vaje po opazkah k št. 120. in LVI. ter št. LIX. V 5. in 6. taktu naj se pripiše za desno roko pred zadnjo noto „c“ razveznik (♯).

LX. Velika, imenitna vaja, vse dur- in molškale *a*. v tereah, *b*. v sekstah, *c*. v decimah najprej v obsegu ene oktave, pozneje čez več oktav; ne vse takoj, ampak vsak dan nekaj.

133. Na str. 127. mora biti v 3. taktu 6. vrste v akordu *hes*. Tretji del skladbe, *G*-dur, zahteva jako lahek udar.

LXI. in 134. Namen teh vaj razume učencec sam.

135. *F*-mol: Vaje po opazkah k št. 120. in LVI. ter št. LIX. Na str. 132 manjka v 3. taktu razveznik za pedal.

LXII. Nadaljevanje arpedžij. Ali bo vsak učencec tako vesten, da bo te nove vaje v duru (na kvinti) in v molu (na septimi) pristavljajal k dose-danjim vajam? Da dožene učencec celo tvarino, mora izvršiti koj zaporedoma

vajo LXII. za vse dozdej znane moltonove načine in še za njihove paralelne durtone.

136. Prvenu akordu na predzadnji vrsti manjka v sredi „e“.

137. Kakor pri prejšnjih skladbah za 4 roke more učenee, kadar se nauči „primo“, igrati tudi „secondo“.

138. *Fis-mol*: Vaje po opazkah k št. 120. in LVI., potem št. LIX. in LXII. Zadnja vrsta etide se začne *pp*.

139. Vse ravno prej imenovane vaje slede v *Cis-molu*.

LXIII. Palec se mora tudi pod roko visoko dvigati.

Pri vaji *b.* na 2. vrsti se pripiše nad celo noto „g“: „etc.“, to je „in tako dalje“, igraj namreč enako tudi kvintsextakord, terekvartakord in sekundakord. Vsi ti akordi v nasprotnem postopu, kakor tudi vsi ostali se igrajo lažje v levi roki za oktavo nižje. (Dalje prih.)

Dopisi.

Iz Dunaja. — Naj prinese „Cerkv. Glasbenik“ zopet par vrstic iz Dunaja. In sicer sem se namenil napisati danes nekaj o cerkvenem petju po dunajskih cerkvah. Morebiti bo tega ali onega zanimalo. Glede cerkvene glasbe bi dunajske cerkve nekako takole lahko razdelili: v prvo vrsto večje in imenitnejše, kjer se poje vsako nedeljo latinska maša, ponekod vsako nedeljo tudi z orkestrom; v drugo vrsto one cerkve, kjer se poje latinsko le ob večjih praznikih, drugače pa pojo na koru nemške pesmi; v tretjo vrsto pa tiste cerkve, ki nimajo svojega pevskega zbora, ampak ob gotovih večjih praznikih najmejo pevce, da pojo na koru latinsko.

Dasi je v vseh cerkvah veliko prilike za ljudsko petje, vendar je umevno, da se isto v onih cerkvah, kjer nimajo svojega zbora, še prav posebno goji.

In kako pojo? Pred vsem naj omenim, da poje ljudstvo vedno enoglasno; če se posebno pazi, se zasliši včasih, da ta ali oni zraven „sekundira“, da bi pa kdo „basiral“, se sliši jako redko, in to tako pri Nemcih kot pri Čehih. Včasih je tako petje prav žalostno, zlasti če je malo ljudi v cerkvi, in se le tupatam oglašja kak glas. Toda slišal sem ljudsko petje tudi ob drugih prilikah, recimo ob misijonu ali sploh pri kaki taki pobožnosti, ko je bila cerkev polna ljudstva, in so bili ljudje sigurno bolj navdušeni. Tu pa že moram reči, da je naredilo tako petje name globok vtis. Kakor da buči morje, se mi je zdelo, ko je vsa cerkev pela s spremljevanjem orgel, in so se iz tisoč grl zlivali glasovi v eno samo mogočno himno ali pa prosečo molitev. Kaj pa pojo? Imajo za razne prilike posebne pesmi; predvsem mnogo pesmi, ki so tudi v naši „Ceciliji“ n. pr.: „Pred stolom Tvoje milosti“ in še eno drugo mašo od Mih. Haydna, „Pridi molit, o kristjan“ in še več drugih; potem blagoslovne pesmi. Izmed teh se najbolj pogosto sliši „Heilig, heilig, heilig“, ki je zelo podoben našemu „Sveto“; pojo pa ta „Heilig“, tako da ga trikrat prepojo, preden dá duhovnik blagoslov. Tudi *Te Deum* oziroma zahvalno pesem poje navadno vedno ljudstvo. Zanimivo je, da ravno tam, kjer pri nas vsaj nekoliko poje ljudstvo, pri Nemcih tega ni, namreč pri petih litanijah; teh namreč Nemci nimajo. Včasih, a redko pojo samo na koru latinske litanije, a nemških še nisem nikdar slišal. Tudi pri procesijah (o veliki noči, o Sv. Rešnjem Telesu) poje ljudstvo, in sicer tako, da ima procesija poleg cerkvenega zbora še tri ali štiri „zbove“, ki so seveda toliko oddaljeni, da eden drugega ne motijo. Ti „zbori“ pojo vse enoglasno. Večkrat mi je prišlo na misel: če bi se mi Slovenci začeli bolj zanimati za ljudsko petje v cerkvah, pa bi Nemce kmalo „posekali“; saj je slovensko ljudstvo bolj muzikalično kot so Nemci; kajti če sta pri nas le dva pevca skupaj, takoj pojeta dvoglasno; če pride še tretji, pa takoj eden bas „pritisne“, in če bi pela

cela cerkev, koliko različnih glasov, ki bi se pa vendar harmonično lepo vjemali. Gotovo bi bilo tako petje zanimivo in lepo. Toliko o tem.

Pa še par drugih novic. Glasbeni svet letos¹⁾ praznuje kakor znano stoletnico velikega mojstra Liszta. Tukajšna glasbena akademija je proslavila to stoletnico s tem, da je pred kratkim izvajala njegov veliki oratorij „Kristus“. — Letos²⁾ študira orgle na c. kr. glasbeni akademiji 12 učencev, med njimi nek frančiškan, pater Hui-gens iz Holandskega. Lansko šolsko leto je obiskovalo akademijo 931 učencev. Iz Kranjskega jih je bilo pet; dve gospodični in en gospod so se učili klavir, eden operno petje in eden orgle. Iz Koroškega jih je bilo tudi pet, iz Hrvaškega 9, iz Dalmacije 4, iz Štajerskega 17, itd.

Morda bo koga zanimalo, da jih je bilo n. pr. iz Amerike 20, iz Avstralije 2, iz Angleškega 5, iz Rusije celo 40. Kajveda, koliko različnih narodnosti — poleg mnogih drugih seveda, ki jih nisem naštel — je tu zbranih in študirajo „muziko“.

Morda o priliki zopet kaj sporočim iz cesarskega mesta.

Od nekod. — En pogled v predcecilijansko dobo. Kdo bi se drznil trditi, da se ni naša lepa Kranjska že prav mnogo preobrazila glede cerkvene glasbe, odkar deluje slavno cecilijino društvo. Ko bi tega ne bilo, kaj vse bi se še danes muziciralo in pelo po naših korih!

Pisec teh vrstic je bil priča jako komičnega dogodka ob priliki „žeganja“ v neki podružnici na Gorenjskem.

Mora že biti blizu 40 let, kar je bival nek mladenič v mali vasi ob veliki cesti. Imel je klavir, na katerem je igral poleg poskočnic tudi cerkvene pesmi.

Ker je večkrat mesto starega učitelja igral na orglah v farni cerkvi, mu je ta tudi rad posojeval note v prepis, tako da je imel že vse pesmi doma, kolikor se jih je v cerkvi pelo.

Nekega dne pa pridejo fantje iz sosedne vasi k njemu s prošnjo, da bi jim na dan „žeganja“ v cerkvi orglal.

„Saj nimate orgel“, jim odgovori.

„Pa imaš ti klavir. Če nam hočeš na njem igrati, pridemo ponj s parom konj.“

„Ustregel bi Vam, a treba je župnikovega dovoljenja.“

„O dobimo ga tako gotovo, kakor gotovo je amen v očenašu.“

In res, dobili so dovoljenje od župnika one fare, h kateri podružnica spada. (Naj se čč. gg. cecilijanci temu ne čudijo, ker takrat še na mnogih krajih niso imeli pojma o pravi cerkveni glasbi.)

Med tem se je približal dan cerkvene slavnosti. V soboto popoldne so prišli fantje res s parom konj po klavir. Ko ga nalože, se vsedejo še ti na voz in hajd čez savski most med petjem, vriskanjem in streljanjem. Ko se vstavijo pred cerkvijo, ga primejo in nesó na kor, postavijo poleg njega še mal, s cvetjem okrašen mlaj in tako je ta srečen klavir imel čast prenočiti na posvečenem kraju.

Drugi dan je prišlo mnogo ljudstva od vseh strani k službi božji. Malo pred 10. uro se približa cerkvi ta — nove mode — organist v družbi treh, dobro vajenih pevcev s šopki na klobukih, kot je bila navada pri gorenjskih fantih takrat in pri mnogih še sedaj.

Kmalu na to pozvoni k pristopu in na koru je prevzel prvi svojo vlogo klavir, potem pa se začuje znana Belarjeva maša: „Oče večni“, pozneje pa Riharjeve pesmi. Najbolj je seveda ugajal mladim in starim „marš“ ob koncu maše pri „ofru“. Stare ženice so bile vsled tega tako ginjene, da so se zolzile, pa kaj bi se ne, saj se ni preje, niti pozneje slišalo kaj takega v tej cerkvi.

¹⁾ G. dopisnik ima v mislih l. 1911. Prejeli smo namreč ta dopis že koncem lanskega leta, a ga zaradi pomanjkanja prostora v našem listu prinašamo šele danes.

Urednik.

²⁾ Šolsko leto 1911/12.

Ker pri podružnici ni bilo nikdar popoldanske službe božje, so kmalu prenesli klavir iz cerkve v eno bližnjih hiš, v kateri se je začelo potem domače veselje; seveda ni manjkalo štrkljev, bobov in pijače; da so se tudi čvrsto zavrtili, je umevno samo-objebi. Pozno zvečer pa so se veselo razšli vsak na svoj dom. Drugi dan popoldne pa nalože klavir zopet na voz in ga z enako častjo peljejo organistu nazaj. Ljudem pa je ostalo to žeganje v prijetnem spominu.

Preteklo je že mnogo let, odkar je dotični župnik — častljiv starček umrl. Tudi izmed onih pevcev živi samo še eden, klavir pa še vedno poje in njegov tovariš je prav kmalu potem dogodku stopil v stalno službo kot organist, ki tudi še živi in še čvrsto vzdržuje svojo „karijero“. —

Iz tega razvidimo, kako so bili takrat, zlasti na deželi neumni in nevedni glede cerkvene glasbe in kam bi bili še zagazili, ako bi se ne bilo ustanovilo cecilijino društvo in reklo: „Holt!“

Kr. J.

Razne reči.

Δ Nove orgle v ljubljanski stolnici, XXVI. delo domačega mojstra, g. Ivana Milavca z 52 pojočimi registri, so bile slovesno blagoslovljene v nedeljo 11. februarja pred veliko sv. mašo. Obred blagoslovljenja je izvršil milostni gospod generalni vikar Ivan Flis. Pred blagoslovljenjem je imel č. g. p. Emil Volbert D. J. krasen govor o cerkveni glasbi (špecialno o zgodovini in liturgičnem pomenu orgel), pri blagoslovljenju je oktet čč. gg. bogoslovcev lepo zapel koralni štiriglasno harmonizirani 150. psalm v lat. jeziku, po blagoslovljenju pa je stolni mešani pevski zbor izvajal dr. Fr. Kimovčevo mogočno hvalnico (150. psalm v slovenskem jeziku.) — Obširno oceno novih stolnih orgel priobčimo v prihodnji številki.

Δ Koncert v ljubljanski stolnici. Povodom dovršitve novih stolnih orgel se je v sredo 14. februarja ob pol sedmih zvečer vršil v ljubljanski stolnici koncert, ki je obstajal iz izbranih orgelskih in pevskih točk. Sodelovali so: g. glasb. ravnatelj Anton Foerster iz Ljubljane, č. g. p. Mih. Horn, vodja cerkvenega kora pri sv. Jožefu v Gradcu, č. g. p. Hug. Sattner, vodja frančiškanskega kora v Ljubljani, g. prof. Franjo Dugan iz Zagreba, č. g. St. Premrl, vodja stolnega kora in Ljubljani in pevski zbor ljubljanske stolnice. Tudi o koncertu bomo prihodnjič poročali več in natančneje.

Δ Prvi slovenski oratorij „Assumptio B. M. V.“ (Vnebovzetje B. D. M.), ki ga je za orkester, zbor in soli zložil p. Hugolin Sattner, bo izvajala „Glasbena Matica“ v Ljubljani dne 13., 14. in 17. marca t. l. Nastopilo bo okrog 250 oseb zbora in 50 oseb orkestra. Kot solisti bodo sodelovale same domače moči.

Δ Poleg našega slovenskega „Cerkvenega Glasbenika“ priporočamo med slovenskimi cerkvenoglasbenimi listi: hrvaško „Sv. Cecilijo“ (Zagreb), češki „Cyrill“ (Praga), poljski „Śpiew Kościelny“ (Varšava) in dva lista rusinskih organistov: „Zwiazek organistowski“ in „Regens chori“ (Tarnow).

Δ Med nemškimi cerkvenoglasbenimi listi posebno priporočamo: „Gregorianische Rundschau“ (Gradec), „Musica sacra“ (Regensburg), „Caecilienvereinsorgan“ (Paderborn) in „Literarischer Handweiser“ (Regensburg).

Δ Splošnoglasbeni slovanski listi so: „Novi Akordi“ (urejuje dr. Gojmir Krek na Dunaju, izdaja L. Schwentner v Ljubljani), „Tamburica“ hrvaški tamburaški zbornik (Sisak), „Gusle“, glasilo srbskih pevskih društev (Sombor na Ogrskem).

Oglasnik.

- Δ Franc Gerbič: **Slava nebeške Kraljice**. Dvajset Marijinih pesmi za mešan zbor. Op. 72. V Ljubljani 1912. Založila Katoliška bukvarna v Ljubljani. — Od g. ravnatelja Gerbiča že dolgo vrsto let ni izšla v tisku nobena cerkvena skladba. Zato tem bolj pozdravljamo to njegovo najnovejšo izdajo Marijinih pesmi in smo mu zanje v resnici zelo hvaležni. Vse pesmi so lepe, dostojno melodiozne in iskreno občutene. Kot posebno lepe zборе treba omeniti: št. 5., 10., 11., 13., 15., 18. in 20. Zanimiv in bogat je Gerbič zlasti kot harmonik; v tem oziru ga moramo, kar se naše cerkvene glasbe tiče, pač prištevati najbolj modernim. Hromatike se precej poslužuje, a z dobrim uspehom in ne pretirano. Kot lepo uspela tozadevna mesta omenjam n. pr. konec v št. 1. (prva polovica sklepne osemtaktne periode na pedalnem tonu *b*), ali pa konec v št. 5. (zadnjih pet taktov). Pa tudi, ko se giblje na čisto diatoničnih tleh, nam zna Gerbič nuditi prav zanimivih in okusno izbranih harmonij. Opozarjam zlasti na bogato zalogo njegovih zadržkov, prehitkov in raznih drugih neharmoničnih tonov, ki obilo pripomorejo k lepšavi glasbenega stavka. — G. skladatelj je posvetil zbirko premilostnemu in prevzvišenemu gospodu dr. Andreju Karlinu, škofu tržaško-koprskemu, prezaslužnemu bivšemu predsedniku Cecilijinega društva za ljubljansko škofijo in odličnemu pospeševalcu cerkvene glasbe med Slovenci. — Zbirka, ki jo najtopleje priporočamo, se dobiva v Kat. bukvarni v Ljubljani. Cena partituri: 3 K posamezni glasovi à 60 vin.
- Δ Anton Jakl: **„Orel“ koračnica**. Op. 41. Besede spisal Fran Kristan. V Ljubljani 1912. Založila Kat. bukvarna. Cena 1 K. — Glasovi za orkester in pihala se dobe pri g. skladatelju: Strossmayerjeva ulica šte. 1 v Ljubljani. — Preprosta in lahka, pa zelo efektivna koračnica. Trio ima podložen prav lep in idealno-vznesen tekst. — Jaklova koračnica bodi našim „Orlom“ prav toplo priporočena. (Cenjeni bralci „C. Gl.-a“ naj se ne čudijo in naj nam ne zamerijo, če smo prinesli v oglasniku tudi tole koračnico. Urednik je namreč mnenja, da ne bo nikake škode, če odpre „C. Gl.“ svoje predale semtertje tudi kaki pošteni posvetni glasbi.)

S. P.

Darovi

za nove orgle v ljubljanski orglarski šoli.	K
(Prenos prejšnjih izkazov)	1.904/30
P. n. nadaljni darovalci:	
Janez Oblak, župnik in duh. svetnik na Bledu	5.—
Župni urad Lesce	4.—
Jernej Gross, organist v Križah pri Trziču	5.—
Skupaj	1.918/30

Listnica uredništva in upravnštva.

Č. g. Fr. Č. v G. — Kolikor je v naši moči, se trudimo, da bi bil list zanimiv. Pomagajte nam, prosimo, da postane čim boljši. Vaša naročnina je poravnana za l. 1911. in 1912. Pozdrav! — G. Dr. V. v Sv. — Naročnino imate že poravnano za l. 1911. in 1912. Torej je vse v redu.

Današnjemu listu je pridejana 2. šte. prilog.

Odgovorni urednik lista in glasbene priloge **Stanko Premrl**.
Zalaga Cecilijino društvo. — Tiska Zadružna tiskarna v Ljubljani.